

44.3
497.11

Поштарина плаћена.

Год. XIII

НОВИ САД 25. III. 1933

Број 4

ЗБИРКА

ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА
КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ
И

Збирка расписа

XIII

1933

УРЕЂУЈЕ И ИЗДАЈЕ

Др. НИКА Ј. ИГЊАТОВИЋ

ПРЕТСЕДНИК АПЕЛАЦИОНОГ СУДА У НОВОМ САДУ

Садржина: 27 и 28 Прив. издржавање жене. — 29 Јавни тестаменат. — 30 Тумачење исправе. — 31 и 32 Промена власника хипотеке и извршни поступак. — 33 Заплена вангрунтовног плодуюживања. — 34 Ко може напасти тестаменат? — 35 Саслушање странке. Обрачун о приходу мл. детета. — 36 Издржавање жене.

Садржина: 16 Тумачење Уредбе о потпорном фонду. — 17 Распис у погледу хитне исплате државних обавеза. — 18 Тумачење Закона о заштити земљорадника. — 19 Распис о протоколацји тргов фирми. — 20 Путни трошак адв. приправника намештених код суда. — 21 Заплена посланичких дневница. — 22 О награди за издавање извода из матица. — 23 Курс државних папира. — 24 Утицај пада курса на кауцију.

Министарство Правде
библиотека

Београд

ШТАМПАРИЈА ДУШАНА ЧАМПРАГА И ДРУГА НОВИ САД

РАСПОРЕД:

I. Ревизионо веће:

Претседник: Др. Ника Игњатовић, претседник Апелационог суда.

Заменик: Др. Тома Павловић, претседник већа.

Чланови: Др. Јосиф Кочар, судија Апелационог суда.
Антун Мраковчић, судија Апелационог суда.

Записничар: Бранислав Пушић, суд. приправник.

II. Ревизионо веће:

Претседник: Др. Ника Игњатовић, претседник Апелационог суда.

Заменик: Милан Зорић, претседник већа.

Чланови: Др. Иван Прудан, судија Апелационог суда.
Војислав Гомирац, судија Апелационог суда.

Записничар: Стеван Ћирић, суд. приправник.

III. Ревизионо веће:

Претседник: Др. Ника Игњатовић, претседник Апелационог суда.

Заменик: Др. Михајло Тодоровић, судија Апелационог суда.

Чланови: Др. Владислав Петровић, судија Апелационог суда.
Др. Павле Поповић, судија Апелационог суда.

Записничар: Др. Богдан Матић, адвокатски приправник.
Бојана Михалцић, пристав.

Шв. д. 07/328

право цесијом од 22 децембра 1931, затим у том, што је призивни суд нашао да међу тужитељем и К. Милошем постоји тазбински однос и коначно у том, што је призивни суд нашао, да је тужени оштећен цесијом уза све то што тужени није доказао, да је без успеха покушавао провести извршење на имовину К. Милоша.

Тужитељеве су жалбе већим делом неосноване.

Правним послом, који је садржан у исправи од 22 децембра 1931, уступљено је односно потраживање К. Милоша тужитељу без икаква услова. Тужитељ је дакле стекао из тог правног посла право К. Милоша на остатак куповне цене од 43,670 динара још 22 децембра 1931.

Но тачно је и правилном применом прописа § 4. Закона о побијању правних дела изван стечаја оно устављено призивног суда, према којем међу тужитељем и К. Милошом постоји тазбинство, као и да је цесија настала 22 децембра 1931, дакле у року од две године пре побијања, које тужени остварује приговором у овој парници. Правилно је утврдио призивни суд, да је дужник К. Милош своју имовину распродао па да се мора узети, да не би извршење на његову имовину довело до намирења тражбине туженога, дакле да је побијана цесија, заиста штетна по туженога, пошто је услед промене у имовинском стању К. Милоша, коју је произвео тај правни посао, умањена могућност намирења веровника.

Према томе је тужени као побијач доказао, да је побијано правно дело изведено у року од 2 године пре побијања, да је оно изведено међу блиским својацима и да је штетно по веровнике дужника К. Милоша. Кад су пак доказани ти услови права на побијање из § 2 т. 3 зак. о побијању пресумира закон и дужникову намеру на оштећење и познавање или барем морање познавања те намере код друге стране. Тужитељ као побијачев противник требао је да докаже противно тој законској претпоставци т. ј. да К. Милош није имао намере на оштећење или да тужитељ није знао за такву намеру или да

није крив што није за њу знао. Тужитељ се није ни упустио у доказивање које било од тих околности већ, шта више, излаже у ревизионој молби, да нити је у могућности нити је дужан да доказује, да није знао за оштећење и намеру оштећења, кад се незна и кад није доказано да оштећење уопште постоји. Тужитељ наине полази са погрешног стајалишта, да се оштећење веровника може доказати само негативним записником о покушаном извршењу код дужника.

Тврдња тужитеља, да је К. Милош још закупник туженога на добру од око 130 ланаца земље на којем да се поред плода налази и многобројна стока и различне друге покретнине, коју изнаша тужитељ тек у ревизионој молби није се могла узети у оцену с обзиром на пропис § 535 г. пп.

Из тих је разлога ревизиона молба одбијена.

Расположење о трошковима ревизионог поступка оснива се на прописима §§ 543 и 508 гр. п. п.

Нови Сад, 1 октобра 1932.

27.

У бракоразводним парницама, може се одредити привремено издржавање жене, само онда, кад суд одреди раставу брачних другова од стола и постеле и ако је жена поднела молбу ради досуђивања издржавања.

(Одел. Б. беогр. К. С. у Н. Саду, Бр. Г. 1360/1929.)

Касациони суд одбија ревизиону молбу тужене.

Тужена је дужна накнадити тужитељу у руке њеног заступника трошак ревизионог поступка од 620 (шест сто двадесет) динара у року од 15 дана под теретом принудног извршења.

Разлози: Пресуду призивног суда напада ревизионом молбом тужена због повреда материјално и формално

правних прописа, које да су у том, што је одбијен захтев противтужбе за привремено издржавање и у том, што туженој нису досуђени трошкови призивног поступка

Те су жалбе неосноване.

Није додуше тачно установљење призивног суда, да је тужена тражила коначно издржавање, јер је она према записнику о расправи од 13 маја 1925, на којој је изнела садржину против тужбе, заиста тражила привремено издржавање. Но ни захтеву тужене за привремено издржавање за трајања ове парнице нема места, јер према чл. 72, 98, 99, и 102 зак. о брачном пару може суд доносити привремено расположење о издржавању жене само у случајевима, у којима је одредио раставу брачних другова од стола и постеље.

Како у току ове бракоразводне парнице није таква растава била уопће одређена (бракоразводна тужба је покренута на основу бракоразводног узрока по тач. 1 а/77 §-а закона о брачном праву), није призивни суд повредио материјално правни пропис, кад је одбио захтев противтужбе за издржавање.

Закон није повређен ни тим, што су призивни трошкови међу странкама пребијени, јер призив тужене није имао успеха, док је призив тужитељев уважен тек делимично, па како је и тужитељ с тужбом одбијен, правилно су примењени прописи §§ 508 и 426 г. п. п-а.

Из тих се је разлога морала одбити ревизиона молба тужене.

Расположење о трошковима ревизионог поступка утемељено је на прописима §§. 543 и 508 г. п. п.

У Новом Саду, 2 априла 1931 године.

*

У оквиру бракоразводне парнице, суд може о привременом издржавању жене одлучивати само заједно са расположењима предвиђенима у §-у 98 и 99. Закона о брачном праву. (К 467/1918.)

28.

Парнице покренуше ради привременог издржавања жене, спадају без обзира на вредност у делокруг среског суда, у колико нису упућене суду за брачне парнице.

(Кс. у Н. Саду, Г. 115/1931.)

Касациони суд, пресуду Окружног суда исправља тако, да се истом пресудом мења првенствена пресуда, те се дилаторни приговор тужених дигнути на основу тачке 1 и 3 §-а 180 г. п. п. одбијају, у меритуму суд ревизиону молбу тужених као и прикључење тужитељичино одбија, а ревизионе трошкове у своти установљава и то за тужитеља у своти од 1000 динара, а за тужене у своти од 700 динара, те за државни ерар у име таксе ревизионе молбе тужитељичине 200 динара, а сви списи враћају се среском суду на даљи поступак.

Разлози: Тужени се у ревизионој молби жали противу пресуде Окружног као призивног суда, да је исти одбио њихове приговоре за спречавање парнице дигнуте на основу тачке 1 и 3 §-а 189 г. п. п., али је уједно разрешио пресуду срескога суда, и упутио суд на даљи поступак, што се противи одредбама §-а 504 г. п. п. чиме их је суд хтео лишити права, да се противу пресуде могу жалити ревизијом. Иначе нападају пресуду зато, што су доказали, да је прво ред. тужени покренуо парницу противу тужитељице ради успоставе брачне заједнице на основу §-а 77 т. ј. брачног закона, па је и за решавање имовинско правних питања после покретања парнице за развод брака надлежан окружни суд, односно и ове парнице спадају искључиво у његов делокруг, те је суд требао приговорима места дати и ову парницу обуставити.

Ове су жалбе у толико основане, што је суд у диспозитиву пресуде требао тужене са приговорима одбити, а предмет упутити среском суду на даљу расправу. Што

се самих приговора тиче, ревизиона молба тужених је неоснована, јер по §-у 1 т. 2 х г. п. п. парнице покренуте ради привременога издржавања жене спадају у делокруг без обзира на вредност предмета парнице срескога суда у колико нису упућене суду за брачне парнице, а како су у делокруг суда за брачне парнице упућене и парнице привременог жениног издржавања у случају када предлеже услови из §-а 102 закона о браку а споменута парница за развод брака покренута на основу §-а 77 а.) брачног закона тамо не спада, то у овом случају парница за привремено издржавање женино и на даље спада у делокруг срескога суда, те је жалбу тужених као неосновану требало одбити.

У прикључењу ревизионој молби тужених тужитељица се жали противу пресуде окружног суда, јер суд није осудио тужене на снашање досадањих трошкова ове парнице.

И ова је жалба неоснована, јер по §-у 424 г. п. п. у погледу снашања трошкова суд решава у коначној пресуди или одлуци, која ствар пред њим коначно решава, што у овом случају није као што се то види из § 181 и даљих чланова, те је и овај суд трошкове само у своти установио.

У Новом Саду, 25 јуна 1931 године.

*

Види: I. 21. 27, VII. 97, IX. 66, X. 25.98, XI. 22. 61. 179.

Судска пракса. У парници ради привр. издржавања, покренутој пред среским судом, утврђења стања ствари и одлуке поступајућих судова, немају дејство пресуђене ствари за суд који решава бракоразводну парницу (2267/1915.)

У смислу одредбе из §. 674 Гпп. донашање одлуке о привр. издржавању удате жене, само у том случају спада у делокруг бракоразводног суда, ако је већ предата тужба на којој се оснива брачна парница, или ако су брачни другови поднели молбу ради претходног измирења; са формално-правног гледишта нема значаја та околност, што је тужитељ своје парничном заступнику истодобно дао пуномоћ да покрене парницу ради развода брака и издржавања. (К. 2876/1917.)

У смислу тачке h) 2. §-а 1. и одељ 1. §-а 674 Гпп. Краљ. рески суд је само онда стварно надлежан (има делокруг) за парницу ради привр. издржавања, ако још није у току бракоразводна парница. (Ас. у Д. 2637/1915.)

Уколико је привр. издржавање већ досуђено у посебној парници, онда у бракоразводној парници нема места досуђивању привр. издржавања. (К. 5471-914.)

*

Ако непредстали тужитељ или странка која је такођер овлаштена на покретање тужбе, не затражи истицање нове расправе (ад. 3. §-а 672) у строгом року од 15 дана, рачунајући од уручења решења којим је изречено да је парници престала, онда бракоразводна парница коначно престаје и не постоји више дилаторни приговор према парници ради привр. издржавања.

29.

Јавни шестаменаш мора завешталац изрећи на таквом језику, који познаје јавни бележник.

(Кс. у Н. Саду, Г. 794/1929.)

Касациони суд услед ревизионе молбе тужитеља разрешава пресуду Апелационог суда и упућује суд на даљи поступак и доношење нове одлуке, у којој ће бити решено и питање, ко има да сноси трошкове ове парнице, који се у ревизионом поступку установљавају за тужитеља IV реда мл. Д. С. 1200 дин., за остале тужиоце у своти од 600 динара, а за тужену I реда 800 динара.

Разлози: Тужитељи нападају пресуду Апелационога суда, што је суд установио, да нападнута писмена опорука важи. Тужитељи тврде, да је опоручитељ своју опоруку учинио на српском језику, а заменик кр. јавног бележника који је опоруку саставио, није знао српски. Опоручитељ пак није знао ни мађарски ни немачки, а ипак је заменик краљ. јав. бележника саставио на мађарском језику, и протумачио на немачком, а није употребио тумача, који би опоручитељу опоруку на српском језику протумачио.

Суд је установио, да је опоручитељ знао толико мађарски и немачки, да је разумео садржину тестаментa. Ово установљење није у опреци са списима, а као предмет оцене не може бити предмет ревизије. Ипак је жалба тужитеља у толико основана, што суд није установио на ком је језику опоручитељ пок. С. А. учинио опоруку, изрекао своју последњу вољу, ако је на српском језику учинио, да ли је заменик краљ. јавног бележника Д. Х. знао српски, јер ако је *опоручитељ своју опоруку учинио, изрекао, на српском језику, а зам. краљ, јавног бележника исти није знао*, то није могао знати, какву опоруку оставитељ хоће да учини, те је ова чињеница од одлучне важности при пресуђивању овога спора. С тога је требало пресуду разрешити и упутити суд да то установи.

Основана је жалба тужитеља уперена противу онога дела пресуде, по којој би било неспорно, да је читаво имање стечено, изузев некретнина у гр. ул. бр. 98 јер су тужитељи спорили и тврдили, да су већина осталих некретнина такођер наслеђено. А како се о стеченом имању не може говорити, док се не издвоји наслеђено имање, то је суд и у том правцу требао разчистити стање ствари.

У Новом Саду, 26 јануара 1932 године.

*

IV 82, VIII 1, XI 185, 186.

30.

Исправа сачињена на материнском језику странака, сматра се да је прошумачена, ако је она пред странкама прочишана; ако је пак исправа састављена на страном језику довољно је, да се да шачан превод исправе, а није потребно ни у једном случају, да се шумачи значај шекста.

(Кс. у Н. Саду, Г. 1309/1929.)

Касациони Суд Б. Одељење одбија ревизиону молбу тужитељица те их осуђује да туженима на руке правозаступника им Дра Ж. М. плате у року од 15 дана под претњом принудног извршења у име ревизионих трошкова свега 1500 динара.

Уједно отклања оно расположење I степ. пресуде, којим се тужитељице обвезују на плаћање такса у износу 609 динара 25 пара.

Разлози: Призивни је суд установио, да су се тужитељице одрекле свога права наслеђивања иза оца им, остављача, јер су још за време живота од стране оца намирене.

Ово установљење напада ревизиона молба тужилаца са разлога, да је I р. тужитељица изјаву о намирењу учинила одн. потписала под претњом и притиском пок. оца, а II р. тужена да је била у заблуди, јер јој смисао потписане изјаве није био протумачен.

Но како је призивни суд оценом исказа преслушаних пословних сведока установио да су обе тужитељице потписале спорне изјаве, те да приликом потписивања није било никаквог присиљавања према њима и да су изјаве потписале, пошто им је исправа — сачињена њиховом материнском језику — прочитана; а како оцене исказа сведока и њихова веродостојност — коју ревизиона молба у главном оспорава — не сачињава предмет ревизије, то је ваљало ревизиону молбу као неосновану одбити, јер у питању које су чињенице доказане и који сведок заслужује вере, нема места ревизији.

Стајалиште ревизионе молбе у погледу обима тумачења исправе није тачно, јер је довољно прочитање текста на материнском језику односно тачан превод евентуално на страном језику састављене исправе.

Расположење у погледу трошкова оснива се на 425 § г. п. п-а.

Нови Сад, 19 новембра 1931 године.

31.

Кад је заложно право предбележено пушем извршења, онда се до висине предбележенога извршног права залога могу извршни кораџи наставиши и онда, ако је хипотека променула власника.

(Кс. у Н. Саду, Вп. 227/1931.)

Касациони суд утоку оврководитељевом делимично места даје, решење Апелационог Суда у нападнутом делу мења тако, да се у корист Дра М. О. одређује намирна оврха за главницу од 35.000 динара меничне главнице на то 6% камате почевши од 15 јуна 1927 године, 170 динара трошкова протеста, $\frac{1}{3}\%$ меничне провизије, 788 динара трошкова овршне молбе за осигурање, 1514 динара парбених трошкова, противу К. Т. и жене му К. К. а на плодоуживање некретнина уписаних у grunt. улошку општине С. број 72, 756 и 953 до висине предбележенога заложнога права, одређенога решењем бр. Гн. 1344/3/1927 а предбележенога решењем срескога суда као grunt. власти број: 3546/1927, те се ради укњижбе горњега већ предбележенога заложнога права и ради прибележбе овршнога права за исто и стављање плодоужитка горњих некретнина под секвестар затражује Срески суд као gruntовна власт са тиме да је за старатеља секвестра одређен Е. Ј. из С.

Овршеници се обвезују, да плате оврководитељу у име трошкова за овршну молбу ради намире 488 динара као и трошкова овога утока у своти од 400 динара у року од 8 дана под теретом оврхе. Са осталим делом своје молбе молилац се одбија.

Разлози: На основу оврхе за осигурање предбележено је право залога у корист оврководитеља Дра М. О. за главницу од 35.000 динара, 6% камате од 15 јуна 1927, $\frac{1}{3}\%$ меничне провизије, 170 динара трошкова про-

теста и 788 динара трошкова за молбу ради оврхе за осигурање на плодоуживање некретнина уписаних у grunt. улошку 72, 756 и 913 Општине С. противу власника горњих некретнина. Ово заложно право је предбележено на горње некретнине решењем Среског суда, као gruntовне власти број: 3546/1927.

После ове предбележбе путем купопродаје прешли су горње некретнине у својину К. Т. и жене му Ј. К.

Оврховодитељ на основу правомоћног меничног платежног налога тражио је намирну оврху и противу купца К. Т. и жене му за већ предбележену меничну главницу и припадака као и за настале парбене трошкове и трошкове за молбу ради намирне оврхе.

Апелациони суд мењајући решење Окружног суда одбио је оврховодитеља са горњом молбом противу кога решења је оврховодитељ поднео горњи уток.

Утоку је ваљало места дати, јер по 137 §-у овршног закона на основу овршне молбе предбележено заложно право има исто дејство што и предбележба парнице, т. ј. доцнији пренос власништва не утиче на остврање већ предбележенога потраживања. Према томе на основу правомоћног платежног налога требало је на молбу оврховодитељеву већ предбележене ставке за оправдање прогласити и прибележити овршно право за ова потраживања.

Како пак трошкови за намирну оврху и за трошак овог утока нису предбележени на ове трошкове се горња одредба не односи, то је у том погледу требало молбу одбити.

Но како је оврховодитељева молба за оврху оправдана и уток успео, требало је противну странку обвезати на плаћање како трошкова горње молбе тако и на трошкове овога утока.

У Новом Саду, 27 јуна 1931 године.

32.

Када је право залога предбележено ван парнице, не извршним пушем, онда у случају промене у особи власника некретнине, нема места укњижењу извршног права сачееног против првобитног власника.

(Кс. у Н. Саду, Сп. 801/1931.)

Уток се одбија, јер је утецатељ на основу решења среског суда као фунтовне власти број 1676/1927 добио на основу менице само обично предбележено право залога на упитне некретнине, које су после тога прешле у сопственост треће особе, те би парница покренута ради угоњења овога предбележенога потраживања према новим сопственицима упитних некретнина само онда имали дејство, да је упитна парница била прибележена, или да је ова предбележба одређена на основу, наведеном у §-у 137 овршног закона, у ком случају пренос на трећу особу не би спречавао наставак и спровођење овршнога поступка.

У Новом Саду, 3 новембра 1931.

33.

Извршни поступак вођен на вангруншовно плодоуживање по §-у 213. Закона о извршном поступку, не даје право на преостатак куповне цене на дражби продајних некретнина чак ни онда, ако је плодоуживалац доцније постао власник упитних некретнина.

(Кс. у Н. Саду, Г. 786/1930.)

Касациони суд ревизиону молбу туженога одбија и осуђује га да плати тужитељу а на руке правозаступника му у име ревизионих трошкова 1000 дин. у року од 15 дана под теретом оврхе.

Разлози: Тужена напада пресуду Апелационога суда јер је суд дао места тужби тужитељевој, те изрекао, да тужени нема права на преосталу куповну цену од продатих некретнина, јер исти није водио извршни поступак на основу 211 § извршнога закона, већ само на основу 313 §-а истог закона. Тужена наводи, да презадужени истина у оно време, када је тужена водила извршни поступак, на плодуживање спорних некретнина није био грунтовни власник истих, те да је на основу тога водио оврху, само на плодуживање вангрунтового власника по §-у 213 О. З. но да је презадужени доцније постао власник упитних некретнина, а тиме је њено раније стечено право остало на снази, и није било потребно поновно водити оврху на основу § 211 Закона о извршном поступку.

Ова је жалба неоснована, јер је право туженога истина остало на снази, али је суд тачно установио, да овршни поступак вођен на вангрунтивно плодуживање по §-у 213 овршнога закона не даје туженој право, на преостатак куповне цене на дражби продатих некретнина, јер тужени није стекао заложно право на саме некретнине по §-у 211 О. З.

Исто је тако неосновани и онај приговор тужене, да нема места прејудиционалној тужби, јер је тужитељу била потреба на ову парницу, да би противу тужене своја права могао остварити.

У Новом Саду, 7 децембра 1931 године.

34.

Немају права напасти шестаменшарна расположења они, који су се одрекли права наследства иза оставишеља и који према шоме не би иза оставишеља ни могли наследити, ни у шом случају, да нема шестаменша.

(Кс. у Новом Саду, Г. 1150/1929.)

Касациони суд ревизиону молбу тужитељице одбија и осуђује ју да туженима, у руке правозаступника им

плати, у року од 15 дана под претњом оврхе 1050 динара (хиљаду и педесет динара) ревизионих трошкова.

Разлози: Против пресуде Апелационога Суда поднела је ревизиону молбу тужитељица, те је тражила, да се пресуда преиначи, тужени осуде у смислу тужбе, и да се осуде да плате трошкове. — Жали се, да је Апелациони суд донео пресуду са повредом формално-правних и материјално-правних правила.

Жалбе нису основане. Апелациони суд је установио као чињеницу, да се тужитељица свога наследнога права иза оца одрекла. Како је пак правно правило да немају права нападати тестаментарна расположења они наследници који се права наследства иза оставитеља одрекли и који према томе, не би иза оставитеља могли наслеђивати, нити у случају, када не би било тестаментa, није повредио Апелациони суд материјално-правно правило, када је то изрекао и тужитељицу са тужбом одбио.

Навод пак тужитељице, да је њено одрицање од наследства услед тестаментарнога расположења у њену корист, изгубило дејство, могао би бити основан само утолико, уколико је тужитељица у тестаменту одиста именована наследницом. То, међутим, не значи, да је тужитељица, која се од наследства одрекла власна тестаменат побијати и тражити да јој нужни део припадне слободан од свакога терета и ограничења, који су споруком постављени, јер је ова ограничења оставитељ према коме се тужитељица од наследства одрекла, био властан поставити.

Чињеницу пак да се тужитељица од наследства одрекла, установио је Апелациони суд, оцењујући исказ преслушаног сведока Р. и верујући његовом исказу, тако да тај део установљења Апелационог суда, у см. § 534 грађ. п. п. не може бити предметом ревизије.

Трошкове је пак Апелациони суд установио у са-

размери са вредношћу парничнога предмета и обављеним парничним радњама, те су и те жалбе неосноване.

Нови Сади, 9 јуна 1931 године.

*

VI. 66. — VII. 79. — X. 79. — XI. 49. и 186.

35.

I. Странка коју шерети дужности доказивања не може шражити своје саслушање као једино доказно сретство. II. Ошац није дужан давати обрачун о приходу свога малодобног дешеша.

(Кс. у Н. Саду, Г. 1299/1929.)

Касациони суд Б. одељење одбија ревизиону молбу тужитеља.

Разлози: Тужилац се жали што га је позивни суд одбио са потраживањем:

- 1) ради предаје на једну годину 15 ланаца усејане земље или плаћања протувредности;
- 2) ради измакле добити сена са 2 ланца земље за 1 годину;
- 3) ради измакле добити и за 1 ланца земље за 6 година и
- 4) ради издавања суваче (камена).

Жалбе нису основане.

Позивни је суд наиме у погледу прва два потраживања установио то, да тужитељу није успело доказати основ ових потраживања.

Тужилац, додуше, напада ову изреку позивног суда и тражи да он буде заклет на свој исказ, но ово нападање није основано, јер је тужилац она странка коју терети дужност доказивања, те како осим своје заклетве других доказа није изнео, то је позивни суд умесно отклонио заклињање тужитеља. Прво потраживање не би се могло у осталом ни зато досудити, јер се ни из твр-

њи тужитељевих не види, да је посреди примање обавезе са стране туженога, већ да би могло постојати само даровно обећање од стране оца тужитељева које обећање није обавезно.

У погледу трећег потраживања пресуда позивног суда зато је тачна, јер и ако је погрешно оно образложење, које се позива на 137 § XX з. чл. из 1877 године пошто овде није спор: обрачун тудора, правно је правилно да отац није дужан давати рачуне о приходу малодобног свога детета и јер по 16 §-у XX зак. чл. из 1877 године отац је дужан само издржавати и васпитати дете, а вишак прихода њему припада. Тужитељ тврди, додуше, да га отац, тужени, није издржавао јер је он служио код других, но ова околност још не значи да је отац занемарио васпитање и издржавање тужитеља, будући је тужитељ само са приволом оца свога, туженога, могао ступити у службу. У осталом ово све није установљено у пресуди позивног суда, а због тога се ревизија изрично не жали.

У погледу потраживања под 4 позивни суд је установио, да упитни сувачни камен није у поседу туженога, те како је ово у смислу 270 §-а г. п. п. и образложио, ово је установљење и за овај ревизиони суд меродавно.

Што се најзад тиче жалбе у погледу трошкова, она је неоснована зато, јер је тужилац у тужби ставио очевидно претеране захтеве, те како је већим делом тужба одбијена, то је позивни суд умесно применио 426 § г. г. п.

Како је према томе ревизиона молба у целости неоснована, то је ваљало исту одбити.

Нови Сад, 15 октобра 1931.

36.

1. Не може се досудиши издржавање на прошло време, ако се захтев на издржавање

без оградавих разлога ставља шек након дужег времена. II. Обавеза свекра на издржавање снаје.

(Кс. у Н. Саду, Г. 224/1931.)

Касациони суд одбија ревизионе молбе тужитељице и тужених, а трошкове ревизионог поступка међу странакама пребија.

Разлози: Пресуду позивног суда нападају ревизионим молбама тужитељица и тужени због повреда формалних и материјалних законских прописа. Те повреде налази тужитељица у том, што да је прениско установљен износ издржавања и што је нетачним закључивањем из доказаних чињеница пропуштено установити, да је тужитељица морала још године 1924 напустити свекрову кућу, па да јој према томе припада издржавање већ од 1 јануара 1925 године. По излагању тужених био би закон повређен тим што није утврђено да је тужитељица без разлога напустила кућу другоредног туженог 1924 године, надаље тим, што је високо утврђен износ издржавања и што је и другоредни тужени обавезан на плаћање издржавања.

Жалбе су неосноване.

Ни да је позивни суд нашао, да је тужитељица морала напустити свекрову кућу године 1924 не би се ни тим могао оправдати део захтева тужбе за издржавање за време пре 1 јануара 1929 кад тужитељица није од другоредног туженог тражила издржавање по напуштању његове куће, него тек у овој парници након пуних пет година од тога доба. Праву на издржавање може бити места само у границама, које му одређује сврха т. ј. само толико, колико овлаштено лице може употребити оно, што на том наслову прима, баш за своје издржавање. Кад се пак захтев на издржавање без оправданих разлога ставља тек након низа година већ се из те чињенице мора закључивати, да му није сврха издржавања.

Чл. 6. Државни суд за заштиту Државе узимаће потраживања поменута у члану 1. у претрес и пресуђивање у кривичном поступку, ако се Држава са својим захтевима као приватни учесник придружи кривичном поступку, у колико се извиђањем и утврђивањем таквог потраживања не би одвише одуговлачило довршење кривичног поступка.

Државу заступа у погледу ових захтева државни заступник (државни правобранилац),

Чл. 7. — Ако Државни суд нађе да је окривљеник крив за које од кривичних дела поменutih у члану 1., онда ће по правилу у пресуди одмах изрећи и о потраживању Државе споменутом у члану 1. овог закона, ако се је Држава као приватни учесник придружила кривичном поступку. Но ако суд држи, да подаци кривичнога поступка не пружају поуздан основ за пресуђење овог приватноправног потраживања, онда ће Државу за ово потраживање упутити на грађанску парницу.

У осталом примењиваће се и овде прописи о приватноправним потраживањима, које предвиђа кривични поступак који вреди за поступак пред Државним Судом.

Чл. 8. — Државни Суд за Заштиту Државе надлежан је и за грађанске парнице покренуте о потраживањима споменутиm у члану 1. Он одлучује у овим стварима у већу од пет судија. У већу председава председник Државног Суда или његов заменик, а када је један и други спречен, по рангу најстарији члан већа. Чланови већа, осим председника односно његовог заменика, и њихови заменици, којих мора бити исто толико колико и чланова, бирају се у пуној седници свих чланова Државног Суда и њихових заменика коцком.

Државни Суд за Заштиту Државе расправљаће и одлучиваће о таквим парницама по прописима Закона о судском поступку у грађанским парницама од 13. јула 1929. године, који важи за поступак пред зборним судовима првога степена.

При одлучивању о таквом потраживању, веће је, у погледу питања кривње односно урачунљивости кривичног дела, везано за осуђујућу кривичну пресуду.

Одлуке Државног суда о споменутим захтевима извршне су.

Чл. 9. — Држава ће наплатити потраживање, које јој буде досуђено кривичном или грађанском пресудом из имовине узете под забрану, а оно што евентуално преостане од имовине, пошто се Држава потпуно намирила вратиће се осуђенику или његовим наследницима. пошто се одбију трошкови управе и приходи уступљени за издржавање лица споменутих у члану 5.

Наплата потраживања Државе извршиће се административним путем.

Ако се окривљеник ослобађа оптужбе или се је поступио против њега обуставио, укиниће се забрана, а имовина узета под забрану вратиће се окривљенику или његовим наследницима. При томе одбиће се осим прихода уступљених за издржавање само још и они трошкови око управе, које би и сам окривљеник морао имати, управљајући уредно својом имовином.

Одлуке о укидању забране доноси Државни Суд за Заштиту Државе.

Чл. 10. — Овај закон ступа у живот и добија обавезну снагу када се обнародује у „Службеним Новинама“.

*

Обнародован у Бр. 224. — ХС „Службених новина“ од 25. септембра, 1929.

16.

РАСПИС

Министра финансије од 13 јан. 1933 год Бр. 1545/1. у предмету тумачења Уредбе о потпорном фонду. Број Претс. I-A 42-1933.

Господину Претседнику Окрушног суда!

Министарство правде својим актом од 13 фебруара

1933 год. Број 7770 доставило је овом Претседништву распис следеће садржине:

„Министарство финансија опште Одељење са Бр. 1545/1 од 13-1 1933 год. доставило је следеће:

Господин Министар финансија упутио је Главној Контроли акт Бр. 55938/1 од 23 децембра 1932 године следеће садржине:

„У чл. 2 Уредбе о потпорном фонду помоћног особља у служби државе Бр. 48300/1 од 2 новембра 1932 год. преписано је, да потпору сачињавају:

- 1) лична потпора;
- 2) породична потпора;
- 3) потпора за лечење;
- 4) потврда за сахрану.

У чл. 35, 37 и 38 исте Уредбе предвиђено је, да одлуку о личној и породичној потпори као и о повраћању уплаћених улога доноси Министар финансија а одлуку о потпори за лечење и о потпори за сахрану доноси орган, који је овлашћен за примање улагача на рад у служби државе: с тим да исплату свих врста потпора као повраћај уплаћених улога врше финансијске дирекције на терет „Потпорног фонда помоћног особља у служби државе“ који се према ст. 2 чл. 1 Уредбе обрадује код Државне Хипотекарне банке и којом рукује Министар финансија.

С обзиром на одредбу чл. 2 Закона о Главној контроли и чл. 40 и 41 Уредбе о потпорном фонду помоћног особља у служби државе Бр. 48300/1 од 2 новембра 1932 потребно је претходно утврдити, које одлуке из члана 7, 36 и 37 ове уредбе треба достављати Главној контроли а које надлежној Месној контроли. По овом питању стојим на гледишту, да би Главној контроли требало достављати на претходну сагласност само одлуке о личној и породичној потпори као и одлуке о повраћају уплаћених улога (члан 7 и 36 Уредбе). Међутим одлуке о потпори за лечење и о потпори за сахрану

(члан 37 Уредбе) имале би се достављати само надлежној Месној контроли и по добивеној визи одмах извршити. Ово са разлога што потпора за лечење и потпора за сахрану (члан 32, 33 и 34 Уредбе) имају карактер хитне помоћи кад улагачу у случају болести дуже од 60 дана служба по Закону престане (члан 3, § 173 Ч. 3.) односно кад улагач умре“.

По овом питању Општа седница Главне контроле под Бр. 109358/32 од 4 јануара 1933 год. одлучила је:

Да се одлуке о личној и породичној потпори као и одлуке о повраћају уплаћених улога (члан 7 и 36 Уредбе) имају слати на сагласност Главној контроли а одлуке о потпори за лечење и за сахрану (члан 37) Уредбе имају се слати непосредно надлежној Месној контроли заједно са налогом за исплату на преглед и визу.

О предњем се извештавате ради даљег управљања у вези наших упуства Бр. 50800/1 од 18 новембра 1932 г.“

Достављајући Вам Господине Претседниче горње наређење упућујем Вас да са садржином истог упознате све судије и остало особље тога Окружног и подручних Вам Среских судова, а о учињеном поднесете ми извештај у року од 8 дана.

Нови Сад, 24 фебруара 1933 године.

Претседништво Апелационог суда
у Новом Саду.

17.

РАСПИС

Министарства Финансија од 21. фебруара 1933 год.
бр. 23400 у предмету исплата по извршним пресудама,
од стране државе.

Број Претс. XVIII-Г-8-1933.

Дунавска Финансијска Дирекција у Новом Саду својим актом од 25 фебруара 1933 год. Бр. Ф. Д. 15390/Ц доставила је овом Претседништву следеће:

Од Министарства финансија, Одељења државног рачуноводства под бр. 23400/II/1933 ова је Дирекција примила распис следеће садржине:

„Господин Министар финансија под Бр. 23400/II од 21 фебруара 1933 године донео је одлуку следеће садржине.

Услед спорног и неједнаког поступања државних правобраниоштава и осталих надлештава и установа у извршавању исплата по извршним судским пресудама или другим одлукама, којима је држава осуђена да појединим лицима изврши извесне исплате, државној се каси наносе знатне материјалне штете, а осим тога у многome се худи државном угледу, пошто се ствара утисак да држава не одговара својим обавезама по таквим одлукама. Нарочито су пак, штетне последице у овом погледу на оним правним подручјима, чији судови стоје на гледишту апсолутног и истоветног извршења и према самој држави као и према приватним лицима. На овим подручјима, због спорног извршења исплата обавеза по извршним судским одлукама, долази врло често до пленидбе државне имовине па чак и до јавне продаје исте, којом приликом државна имовина одлази у бесцење, а поред тога држава се оптерећује и високим трошковима пленидбе и продаје.

Да би се ове штетне и незгодне последице отклониле, и да би се у оваквим случајевима поступило хитно и једнообразно.

НАРЕЂУЈЕМ:

1) Сва државна правобраниоштва дужна су још истога дана, када добију извештај да је пресуда, којом је држава осуђена на извесно плаћање, постала извршна, т. ј. да противу ње нема места даљем правном леку, или када сама констатује, да је пресуда коначна и извршна, доставити препис такве пресуде ономе надлештву или установи, чијом је радњом односно нерадњом спор био изазван, с позивом, да истога дана, када добију извештај од

правобраниоштва, предузму потребне кораке за исплату суме, на чије је плаћање држава дотичном пресудом осуђена.

Тако исто правобраниоштва ће истога дана известити и парничну странку, односно њенога пуномоћника, да је од односног надлештва или установе тражена исплата по пресуди.

Овако исто, као правобраниоштво, имају поступати и остала надлештва и уставове када њима буду долазиле извршне пресуде од судова, што може на пр., бити по предметима изборног суђења и т. д.

2) Надлежни наредбодавци, чим буду добили извештај од правобраниоштва, биће дужни да у току истога дана затраже од рачуноводства својих ресора, да им се ставе на расположење потребни кредити за исплату. Овде могу бити у питању два случаја: или да је радња односно нерадња државног надлештва или установе, која је била повод спору, из текуће буџетске године надлештва или је она из ранијих буџетских година. У првом случају, ако дотични ресор нема у своме буџету нарочити кредит за исплате по судским пресудама отсек рачуноводства дотичног Министарства упутиће хитан захтев Буџетском одељењу Министарства финансија, да му се за исплату по дотичној пресуди отвори кредит из буџетских резервних кредита; у противном т. ј. ако такав кредит постоји, наређиваће хитно исплату на надлежној каси, односно, упутиће претходно захтев за отварање кредита Одељењу државног рачуноводства Министарства финансија.

У другом пак случају, који је и најчешћи, т. ј. када је државна обавеза из ранијих буџетских периода, има се поступити по упуствима за пријављивање неизмерених државних обавеза из ранијих година, ради одобрења њихове исплате у смислу § 8 тач. 2 Финансијског закона за 1932/33.

3) Државна правобраниоштва, отсеци рачуноводства и њихова подручна надлештва и установе, као и над-

лежна оделења Министарства финансија, кад буду радилa на предметима ове врсте, имају своје одлуке и решења најхитније доносити у току истoга дана и без икаквог задржавања даље отправљати како би се и исплате по оваким судским одлукама могле у најкраћем року извршивати. На оваквим актима има се њихова хитност нарочито обележавати са ознаком, да је у питању исплата по судској пресуди.

4) Када исплатне благајнице — Финансијске дирекције или специјална рачуноводства или благајнице — буду примиле налоге за овакве исплате, имају исте извршивати одмах и првенствено, пре свих осталих обавеза, као што је већ регулисано мојим наређењем, достављеним у распису Оделења државног рачуноводства Бр. 116050/II од 9 новембра 1932 године.

5) О предузетим корацима за обезбеђење кредита за исплату по судским пресудама, дотична надлештва и установе дужни су извести правобраниоштва, како би ова, на основу тих извештаја знала, у коме се стадиуму налази процедура и како би могла парирати тражена извршења пресуда против државе судским путем, имајући доказе да су најхитнијим путем предузете све мере за исплату.

Државна правобраниоштва нарочито имају бити енергична кад се ради о тражењима извршења против државе из чисте обести, јер је било случајева, да поверилац већ на дан два после правомоћности пресуде, тражи извршење а таквих је тражења било у великом броју.

Нарочито стављам у дужност свима надлештвима и установама, којих се ово наређење буде тицало, да по истом поступају најсавесније, најхитније и без икаквог застоја, ради заштите државних интереса и чувања њеног угледа, јер ћу у сваком утврђеном случају небрижљивости у овоме погледу применити према одговорним органима законске мере“.

Предње Вам се доставља знања и стриктног придржавања ради.

Нови Сад, 3 марта 1933 год.

Претседништво Апелационог суда
у Новом Саду.

18.

РАСПИС

Министра правде од 17 јан, 1933 Бр. 3834 о тумачењу закона о заштити земљорадника.

Број Претс. I-A 24-1933.

Господину Претседнику Окружног суда!

Министарство правде својим актом од 17 јануара 1933 године Бр. 3834 доставило је овом Претседништву распис следеће садржине:

„Достављено ми је, да су се у пракси појавила разна гледишта о томе:

1) што се има сматрати као „опорезовани приход“ у смислу § 6 Закона о заштити земљорадника и о стављању на снагу појединих прописа Закона о извршењу и обезбеђењу од 10 априла 1932 године, чија је важност продужена Законом од 19-XIII 1932, „Службене новине“, број 295 СХ, и

2) што се има сматрати као „посед“ у смислу прописа истог параграфа Закона о заштити земљорадника.

Поводом тога скрећем пажњу судовима на следеће:

Ад 1) Већ из употребљеног израза „опорезовани приход“ јасно произлази, да је при просуђењу питања, да ли се неко лице има сматрати за земљорадника, одлучна сразмера његових прихода, који подлеже порезу, а не сразмера појединих пореза, које он плаћа на поједине врсти својих прихода.

Према томе сматраће се, да у смислу §-а 6 Закона о заштити земљорадника постоји услов, да се неко лице

сматра за земљорадника, ако је његов приход од пољопривреде већи од прихода од споредног занимања, којим се он бави (на пр као сеоски дућанџија или занатлија), макар би порез који он плаћа на приход од споредног занимања био већи од пореза који плаћа на приход од пољопривреде.

Ад 2) Што се тиче израза „поседа“, који се употребљује у §-у 6 Закона о заштити земљорадника, види се из целог садржаја тога §-а јасно, да Закон употребљује тај израз као идентичан о изразом „својина“, односно „власништво“.

Према томе је при утврђењу максимума земље у смислу законског прописа долази у обзир само површина земље, који дотичном лицу припада као својина (власништво), а не и она земља, коју он држи под закупом или у којем другом виду.“

Достављајући Вам Господине Претседниче горње наређење умољавам Вас, да са садржином истог упознате све судије и остало особље тога Окружног и подручних Вам Срескик судова, а о учињеном поднесете ми извештај у року од 8 дана.

Нови Сад, 17 фебруара 1933 године.

Претседништво Апелационог суда
у Новом Саду.

19.

РАСПИС

Мин. правде од 10 дец. 1932 Бр. 120.896. у предмету протоколације тргов. фирме у вези са одредбама Закона о радњама.

Број Претс. I-A-246-1932.

Министарство правде својим актом од 10 децембра 1932 године Бр. 120.896 доставило је овом Претседништву распис следеће садржине:

„Скреће се пажња суду на Упутство за протоколисање радњи које је објављено у Службеним новинама Бр. 186/LXXVIII од 15 августа 1932 године, а које гласи:

С обзиром на то што су се на подручју важења ранијег Закона о радњама од 29 јуна 1910 године у поступку приликом судске протоколације фирми показала неједнакост у тумачењу одредаба Закона о радњама од 5 новембра 1931 године, налазим за потребно, да на основу §-и 460 Закона о радњама издам следеће

УПУТСТВО

У §-у 130 Закона о радњама утврђена су следећа начела:

1. За протоколацију фирме важе искључиво прописи Трговачког закона и према томе прописи Закона о радњама немају никаква утицаја на протоколацију;
2. Право на радњу прибавља се искључиво добивањем овлашћења или дозволе по 3. о. р.;
3. Протоколацијом фирме не стиче се право на радњу;
4. Протоколација фирме није услов за стицање права на рад.

Намера Закона је била да овим одредбама направи јасну дистинкцију између институције протоколације фирме, која је прописана у циљу публицитета с обзиром на приватно правне односе фирме са трећим лицима, и одредаба Закона о радњама за стицање права на рад искључиво јавно правног карактера. На овом не мења ништа последња реченица става 2 овог §-а, јер је она само ближе објашњење претходне реченице и има само то значење, да и поред обавезе протоколације фирме у смислу Трговачког закона постоји обавеза испуњавања одредаба 3. о. р. које је неопходно потребно за стицање права на обављање радње. Ова интенција закона види се још јасније из одредбе §-а 97 (2) по којој молиоц може да на основу поднете пријаве отпочне радом и без овлашћења, ако власт у року од 15 дана не донесе одлуку

по његовом поднеску или га у истом року не позове да поднесе недостајуће податке.

Што је речено за овлашћења и дозволе по З. о. р. важи по прелазном наређењу § 446 (1) истог закона и за одобрења издана од надлежних комора по Закону о радњама од 29 јуна 1910 године до дана ступања на снагу З. о. р. од 5 новембра 1931 године т. ј до 8 марта 1932 године. Ова одобрења су пуноважни докуменат, којим се доказује право дотичног лица на обављање радње именоване у тим одобрењима и замењују „овлашћење“ по важећем закону. Ни по ранијем ни по важећем закону та уверења не могу застарети, како је то претпостављено у неким одлукама по молбама за протоколацнју.“

Предње Вам се доставља ради знања.

Нови Сад, 23 децембра 1932 год.

Претседништво Апелационог суда
у Новом Саду.

20.

РАСПИС

Мин. правде од 18 фебруара 1933 бр. 19229 у предмету путних трошкова адв. приправника примљених на бесплатну вежбу код судова.

Број Претс. I-A-57-1933.

Господину Претседнику Окружног суда!

Министарство правде својим актом од 28 фебруара 1933 год. Бр. 19229 доставило је овом Претседништву распис следеће садржине:

„Господин Министар финансија на основу става 4 чл. 19 Уредбе број 84600/1 од 12 децембра 1931 год. да по предлогу Господина Министра правде број 127100 У. 1063 од 26 децембра 1932 год. изда аутентично објашњење о томе:

Дали адвокатским приправницима, који су примљени код судова на бесплатну вежбу по §§ 5 и 128 Закона

о адвокатима и Упутствима број 50000/29 припадају за службена путовања по пословима државе оне накнаде, које по поменутој Уредби припадају судским приправницима, — донео је на основу става 4 чл. 19 Уредбе број 84600/1 од 12-XII-1931 год. а под бројем 566000 од 31-XII-1932 год. ово

РЕШЕЊЕ:

Да се адвокатским приправницима, примљеним код судова на бесплатну вежбу по §§ 5 и 128 Закона о адвокатима и Упутствима број 50000/29 исплаћују приликом службених путовања по пословима и на терет државе оне накнаде путних трошкова које према Уредби број 84600/1-31 год. и њеним изменама и допунама број 49963/1 од 16 нов. 1932 год. припадају чиновничким приправницима струке за коју се тражи факултетска спрема“.

Достављајући Вам Господине Претседниче горње наређење упућујем Вас, да са садржином истог упознате све судије и остало особље тога Окружног и подручних Вам Среских судова, а о учињеном поднесете ми извештај у року од 8 дана.

Нови Сад, 9 марта 1933 год.

Претседништво Апелационог суда
у Новом Саду.

21.

РАСПИС

Министарства правде од 29 августа 1932 бр. 86459 којим саопштава мишљење Касационог Суда у Београду, у ствари заплене посланичких дневница.

Бр. Претс. I-A 191/1932.

Господину Претседнику Окружног суда!

Министарство правде својим актом од 29 августа 1932 г. бр. 86459 доставило је овом Председништву распис следеће садржине:

„На питање да ли могу бити дневнице народних посланика предметом извршења, донео је Касациони суд у Београду у општој седници под бр. 5344 од 15 августа 1932 год. следеће мишљење:

Госп. Министар правде писмом својим од 11 јула 1932 год. бр. 60933 тражио је, да Касациони суд у смислу тачке 2 §. 16 Закона о своме устројству донесе решење (односно мишљење) да ли дневнице народних посланика могу бити предметом извршења (забране) и ако могу, у коликом износу, с обзиром на постојеће законодавство, а и с обзиром на одлуку административног одбора Народне скупштине од 5 II. 1932 год. Но. 11.

Касациони суд у данашњој Општој седници узео је у разматрање ово тражење па је, с обзиром на позитивно законодавство, нашао:

Да је статус народног посланика у погледу припадности изузетан и да се не поклапа са статусом чиновничким, те се у погледу обезбеђења и извршења на посланичке дневнице не могу применити одредбе чиновничког Закона, специјално наређење § 264 истог Закона, у коме је регулисано на колико се од припадности државног службеника може ставити обезбеђење. Посланичка дневница се не даје посланицима као стална плата чиновницима; она служи посланицима као могућност обављања посланичке дужности и за подношење личних трошкова, који се вршењем посланичке дужности изазивају. Свако задржавање те дневнице доводило би у питање правилно обављање посланичке дужности.

У овом смислу била је и досадашња пракса код овог суда, те овај суд нема разлога, да своје досадашње гледиште напушта, па је одлука Административног одбора Народне Скупштине од 5 II. 1932 Но. 11. била без утицаја на гледиште овог суда, нити о њој може суд да води рауна, као о једној административној одлуци.

Са изложеног а на основу § 16 тач. 2 Закона о своме устројству, Касациони суд је

МИШЉЕЊЕ

Да дневнице народних посланика не могу бити предмет извршења (забране).

Известити о овоме Министарство правде.

Из опште седнице Касационог суда 15 августа 1932 год. бр. 5344 у Београду.“

Предње Вам се доставља ради знања с тим, да о томе обавестите све подручне Вам судове, а о учињеном поднесете ми извештај у року од 8 дана.

Нови Сад 1 септембра 1932 год.

Претседништво Апелационог суда
у Новом Саду.

22.

РАСПИС

Министра правде од 30 децембра 1930 бр. 149428 о награди за издавање извода из протокола рођених, венчаних и умрлих.

Број I. А. 171/1932.

Господину Претседнику Окружног суда!

Министарство Правде својим актом од 10 августа 1932 год. Број 149428/31 доставило је овом претседништву распис следеће садржине.

„Господин Министар правде донео је под Бр. 149428 од 30 децембра 1931 год. решење следеће садржине:

Поводом учесталих питања припада ли награда свештеницима за издавање извода из протокола рођених, венчаних и умрлих које траже чиновници за регулисање свога службеног односа с обзиром на то што су по § 97 ч. з. ослобођених свих такса налазим се побуђеним издати следеће објашњење:

По § 97 Закона о чиновницима државним службеници ослобођавају се плаћања декретних и свих осталих такса за претставке или тражења која се односе на лична и породична права по Закону о чиновницима као и за

прилоге за службенички лист, према томе ово ослобођење може да се односи само на таксу која се наплаћује у корист државе, док награда водитељима матица-парохиским свештеници за издавање извода из црквених протокола-матрикула као саставни део њихове плате не може бити по овоме зак. пропису укинута, иначе би законодавац то изрично и наредио. Стога налазим да парохиским свештеницима припада награда Уредбом В. Бр. 6793/1926 год. прописана за издавање извода из протокола рођених, венчаних и умрлих и у оним случајевима када то државни службеници траже у смислу расписа § 97 зак. о чиновницима, изузимајући случајеве прописане у чл. 5 тач. 7 зак. о уређењу свештеничког стања т. ј. када те изводе тражи власт по званичној дужности, када се ти изводи траже за регулисање пензије удовица и сирочади умрлих свештеника или пак на захтев приватних лица која не плаћају потпун данак.

Са овим објашњењем упознати парохиске свештенике свих конфесија ради управљања и сва министарства“.

Предње Вам се доставља ради знања“.

Нови Сад, 27 августа 1932 год.

Претседништво Апелационог суда
у Новом Саду.

23.

РАСПИС

Минист. финансија од 11 маја 1932 год, бр. II. 55644
у ствари одређења курса државних и државом гарантованих папира.

Одељењу државног рачуноводства част је извести, да је г. Министар финансија под бр. II-55644 од 11 маја 1932 године донео следеће решење:

„На основу чл. 12 тачке 2 финансијског закона за 1932/33 годину

ОДРЕЂУЈЕМ:

За ниже побројане државне и државом гаранторане папире следећи курс:

2¹/₂% држ. рента за ратну штету од ном. Дин. 1000 по 300
 7% зајм од 1921 год. од ном. дин. 100 . . . по 80
 4% аграрне обвезнице од ном. дин. 100 . . . по 50
 6% државне обвезнице од 1930 г. од ном. Дин. 100 по 70
 акције Привил. аграрне банке а. д. од ном. дин. 500 по 400

Ови курсеви важе од 10 маја 1932 године до опозива и имају се примењивати од свих државних установа и самоумравних тела у случајевима, када се ове обвезнице на основу специјалних закона, уредба или правилника имају примати у јемство (кауцију) по берзанском курсу.

Напред одређена вредност ових папира остаје на снази за све време трајања јемства обрачунаог по тој вредности.“

24.

РАСПИС

Мин. финансија од 25 нов. 1932 бр. 142570/II којим се тумачи наредба бр. 55644/II.

Број Претс. I-A-262-1932

Господину Председнику Окружног суда

Министарство правде својим актом од децембра 1932 год. Бр. 121274 доставило је овом Председништву распис следеће садржине:

„Господин Министар финансија под бр. 142570 II. од 25 новембра 1932 године донео је следеће објашњење:

Поводом покренутог питања: како се има разумети моје решење Бр. 55644/II од 11 маја 1932 године, донетог на основу чл. 12. тач. 2 финансијског закону за 1932/33 годину, у случају када државни и државом гарантовани папири, којима је одређен курс напред поменути реше-

Шв. д. 11/329

РАСПОРЕД:

I. Грађанско веће:

Претседник: Др. Бруно Петрић, претседник већа.

Чланови: Др. Рикард Николић, судија Апелационог суда.
Карло Кленовшек, судија Арелационог суда.
Миро Мандић, судија Апелационог суда.

Записничар: Драгомир Јоцић, суд. приправник.

II Грађанско веће:

Претседник: Др. Антон Гргинчевић, претседник већа.

Чланови: Живота Поповић, судија Апелационог суда.
Радослав Марковић, судија Апелационог суда.

Записничар: Софија Субан, пристав.

III. Грађанско веће:

Претседник: Душан Спалатин, судија Апелационог суда.

Чланови: Др. Тодор Петковић, судија Апелационог суда.
Фрања Сочанин, судија Апелационот суда.
Др. Јакоб Долинар, судија Апелационог суда.

Записничар: Др. Марија Станковић, суд. приправник.

 У ПАЖЉУ ПРЕТПЛАТНИЦИМА!

Отварајући претплату за XIII годину, умољавамо све наше п. претплатнике, да нам на име претплате за 1933 годину изволе послати Дин. 120 још у току месеца јануара, јер је претплата на целу годину платива у почетку године.

Уједно и овим путем позивамо оне наше пошт. претплатнике, који још ни до данас нису исплатили претплату за раније године, да изволе то одмах учинити, јер је наш часопис упућен једино на претплату.

Најпосле објављујемо и то, да се код Уредништва још могу добити „Збирке“ из 1925—31 године свако годиште по 100 динара, а годиште 1932 по 120 динара. **Судије и судијски приправници добијају „Збирке“ из 1925—1931 г. у пола цене.**

Најпосле умољавамо наше п. претплатнике, да Збирку препоруче својим пријатељима и познаницима.

Нови Сад, 31 марта 1933 год.

Уредништво „ЗБИРАКА“
НОВИ САД
Телефон 24-98.
